សៀវភៅយ៉ូអែល និងព្រះវិហារអាដវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរនៅឡៅឌីសេ—លេខមួយ

Jeff Pippenger
2025-12-31

លេខមួយ

> ហើយចាប់តាំងពីពេលដែលយកការបូជាប្រចាំថ្ងៃចេញ
> ហើយតម្កល់ការស្អប់ខ្ពើមដែលបង្កឲ្យស្ងាត់ចោល
> នោះនឹងមានមួយពាន់ពីររយកៅសិបថ្ងៃ។ ដានីយ៉ែល 12:11។

ចាប់តាំងពីថ្ងៃទី 22 ខែតុលា ឆ្នាំ 1844 មក ការអនុវត្តពេលវេលាព្យាករណ៍ មិនមែនជាការអនុវត្តព្យាករណ៍ដែលត្រឹមត្រូវទៀតឡើយ សម្រាប់អ្នកណាដែលប្រាថ្នាចង់បង្វែចកែព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិតដោយត្រឹមត្រូវ។ រយៈពេល 1290 ឆ្នាំ នៅក្នុងខណ្ឌទីដប់មួយ ត្រូវអនុវត្តជារយៈពេលនិមិត្តរូប បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1844 ហើយការអនុវត្តបន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1844 ឬរយៈពេលដែលគ្មានធាតុផ្សំនៃ “ពេលវេលា” ត្រូវរក្សាការយល់ដឹងជាមូលដ្ឋានអំពីសេចក្តីពិត ដូចដែលបានយល់មុនឆ្នាំ 1844។ ចំនួន 1290 តំណាងឲ្យរយៈពេល 30 បន្ទាប់មកដោយ 1260។ ការយល់ដឹងមុនឆ្នាំ 1844 គឺថា រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំ ចាប់ពី 508 ដល់ 538 តំណាងឲ្យរយៈពេលនៃការរៀបចំ សម្រាប់អន្តិគ្រីស្តចាប់ផ្តើមគ្រប់គ្រង ចាប់ពី 538 ដល់ 1798។

អន្តរកាលរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំ គឺជាប្រធានបទដែលប៉ុលលើកឡើងនៅក្នុង 2 Thessalonians។ ប៉ុលមិនបានបញ្ចូលការយោងណាមួយទៅកាន់ធាតុនៃ «ពេលវេលា» ទេ ប៉ុន្តែគាត់បានកំណត់លក្ខណៈសម្បត្តិព្យាករណ៍នៃសាសនាពហុព្រះ ដែលកំពុងបោះបង់ទីកន្លែងឲ្យប៉ាបានិយម នៅក្នុងរយៈពេល ៣០ ឆ្នាំនោះ។ បន្ទាប់មក ការគ្រប់គ្រងរបស់ប៉ាបបានចាប់ផ្តើម។ ការយល់ដឹងតាមប្រវត្តិសាស្ត្រ ដោយអវត្តមានធាតុពេលវេលាណាមួយ កំណត់អន្តរកាលពីនគរទីបួននៃព្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ ទៅកាន់នគរទីប្រាំ បន្ទាប់មកដោយការសម្លាប់រង្គាលបង្ហូរឈាមរបស់ប៉ាបលើកទីមួយក្នុងចំណោមពីរ ដូច្នេះហើយបានជាគំរូតំណាងឲ្យអន្តរកាលនៃនគរទីប្រាំមួយ ទៅកាន់សហភាពបីជាន់របស់នាគ សត្វ និងហោរាក្លែងក្លាយ និងការសម្លាប់រង្គាលបង្ហូរឈាមរបស់ប៉ាបលើកទីពីរ។

រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំនៃការត្រៀមខ្លួន ដែលបន្តដោយរយៈពេលព្យាករណ៍ គឺជានិមិត្តសញ្ញាសំខាន់មួយនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់ជាមួយនឹងប្រជាជនដែលទ្រង់បានជ្រើសរើស។ ការផ្លាស់ប្តូរនៃអំណាចទាំងពីរក្នុងអំឡុងសាមសិបឆ្នាំនោះ ដែលបន្ទាប់មកត្រូវបានតាមដោយ១២៦០ឆ្នាំនៃការបៀតបៀន ស្របតាមសាមសិបឆ្នាំនៃការត្រៀមខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលបន្ទាប់មកត្រូវបានតាមដោយ១២៦០ថ្ងៃនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ សាមសិបឆ្នាំនៃការត្រៀមខ្លួនរបស់អន្តិគ្រីស្ទ គឺជាការក្លែងក្លាយត្រាប់តាមសាមសិបឆ្នាំនៃការត្រៀមខ្លួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ចុងបញ្ចប់នៃសាមសិបឆ្នាំនោះបញ្ជាក់ពីការប្រទានអំណាចដល់ព្រះគ្រីស្ទនៅពេលព្រះអង្គទទួល

បុណ្យជ្រមុជទឹក ឬក៏ការប្រទានអំណាចដល់អន្តិគ្រីស្ទនៅឆ្នាំ 538។
ការប្រទានអំណាចដល់អន្តិគ្រីស្ទបានមកពីការគាំទ្រផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច និងយោធា
ដែលបានមកពីនគរមុន ហើយអំណាចដែលត្រូវបានចាក់បង្ហូរមកលើព្រះគ្រីស្ទ
បានមកពីនគរមុនដែលព្រះអង្គបានចាកចេញពីវាកាលពីសាមសិបឆ្នាំមុន។

ការប្រះឆាក្នុងអំឡុងពេលទាំងពីរ ត្រូវបានសម្គាល់ដោយការប្រទានអំណាច
ហើយការប្រះឆាននៃអំឡុងពេលទាំងពីរ ដែលត្រូវបានបង្ហាញដោយ Abram និង Paul
ត្រូវបានស្គាល់ដោយការប្រៀបធៀបយ៉ាងសាមញ្ញ។ ក្នុងការបែងចែកសាមសិបឆ្នាំរបស់
Abram និង Paul អំឡុងពេលនៃការរៀបចំគឺជាសាមសិបឆ្នាំដំបូង
ដែលតំណាងឲ្យដំណើរការនៃសេចក្ដីសញ្ញា ដែលបានប្រទានអំណាចដល់ពូជពង្សរបស់
Abram ឲ្យបំពេញពាក្យទំនាយអំពីការជាប់ជាទាសករនៅស្រុកអេស៊ីព្ទ។
រយៈពេលបួនរយសាមសិបឆ្នាំនេះ ក៏មានការបែងចែកជានិមិត្តរូបបន្ថែមទៀតផងដែរ
ដ្បិតបើអនុវត្តបានត្រឹមត្រូវ នោះពីររយដប់ប្រាំឆ្នាំដំបូង
ត្រូវបានតំណាងដោយអ្នកតំណាងរបស់ព្រះ និងផារ៉ោន។ ដ្បិតសម្រាប់ Joseph និងរយៈពេល
215 ឆ្នាំដំបូង គឺជាផារ៉ោនល្អ ហើយសម្រាប់ Moses និងរយៈពេល 215 ឆ្នាំទីពីរ
គឺជាផារ៉ោនអាក្រក់។

ការបែងចែកនោះកំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេលពីរនៃបួនជំនាន់។
បួនជំនាន់ដំបូងអាចដាក់ផ្ទឹមលើបួនជំនាន់ទីពីរ ជាបន្ទាត់លើបន្ទាត់
ហើយក្នុងការធ្វើដូច្នេះ យ៉ូសែប និងម៉ូសេ ដែលជាអាល់ហ្វា និងអូមេហ្គាខាងព្យាករណ៍
បានប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយផារ៉ោនអាល់ហ្វាល្អមួយ និងផារ៉ោនអូមេហ្គាអាក្រក់មួយ។
មានពន្លឺដ៏ធំធេងដែលអាចទាញយកបានពីការពិចារណាប្រៀបផ្ទឹមនេះ
ប៉ុន្តែខ្ញុំគ្រាន់តែកំពុងកំណត់អត្តសញ្ញាណថា ការព្យាករណ៍របស់អាប់រ៉ាមអំពីជំនាន់ទីបួន
កំណត់សាក្សីពីរនៃបួនជំនាន់ទាំងនោះក្នុងរយៈពេល 430 ឆ្នាំ។
ការតំណាងទ្វេដងនៃបួនជំនាន់ ត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងពង្សាវតារនៃលោកុប្បត្តិ
ជំពូក 4 និង 5។ នៅពេលយើងពិចារណាកាអ៊ីន និងសេត
ជាចំណុចចាប់ផ្តើមនៃការរាយបញ្ជីខ្សែស្រឡាយឈាម នោះយើងឃើញថា
មានប្រាំបីជំនាន់ពីសេតដល់ណូអេ ហើយនៅពេលដែលបែងចែកនៅកណ្ដាល
នោះមានការតំណាងនៃរយៈពេលពីរនៃបួនជំនាន់។
នេះត្រូវបានទទួលស្គាល់នៅក្នុងខ្សែជំនាន់ប្រាំបីរបស់ទាំងសេត និងកាអ៊ីន។

បញ្ជីពូជពង្សនៅក្នុងជំពូកទីបួន និងទីប្រាំ
ត្រូវបានបង្ហាញដោយបញ្ចប់ទៅកាន់ខ្សែពូជ ដែលគឺណូអេ។
ណូអេគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាមួយមនុស្សជាតិ
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយឥន្ទធនូ។ អាប់រ៉ាមគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃសេចក្តីសញ្ញារប
ស់ព្រះជាមួយប្រជាជនដែលត្រូវបានជ្រើសរើស
ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយការកាត់ស្បែក។
សេចក្តីសញ្ញាទាំងពីរនោះតែងតែត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយគ្នា
ហើយនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូកទីដប់មួយ
ជាទីកន្លែងដែលយើងឃើញប៉មបាបិលភ្លាមបន្ទាប់ពីទឹកជំនន់របស់ណូអេ
នោះគឺជាកន្លែងដែលបញ្ជីពូជពង្សដែលនាំទៅដល់អាប់រ៉ាម ត្រូវបានបង្ហាញចេញ។
នៅក្នុងអត្ថបទនោះ មានដប់ជំនាន់ មិនមែនប្រាំបីទេ។
នៅក្នុងអត្ថបទដែលនាំទៅដល់អាប់រ៉ាម និងអត្ថបទដែលនាំទៅដល់ណូអេ

សេចក្តីសញ្ញានៃណូអេ និងសេចក្តីសញ្ញានៃអាប្រាហាំ ត្រូវបានតំណាង។

ក្នុងអត្ថបទពីជំពូកទីដប់មួយ ដែលនិយាយអំពីប្រជាជនដែលបានត្រូវជ្រើសរើស យើងឃើញថា ពីរជំនាន់ក្នុងចំណោមជំនាន់ទាំងនោះ ពោរពេញដោយពន្លឺដ៏ធំ។

> ហើយអេប៊ើរបានរស់នៅសាមសិបបួនឆ្នាំ ក៏បង្កើតបានពេឡេក។ បន្ទាប់ពីអេប៊ើរបង្កើតបានពេឡេកហើយ នោះគាត់បានរស់នៅបួនរយសាមសិបឆ្នាំទៀត ហើយបង្កើតបានកូនប្រុស និងកូនស្រី។ ហើយពេឡេកបានរស់នៅសាមសិបឆ្នាំ ក៏បង្កើតបានរេអ៊ូ។ លោកុប្បត្តិ 11:16–19។

ការយោងដល់ អេប៊ើរ គឺជាការយោងដំបូងបង្អស់នៃពាក្យហេប្រឺ ដែលនៅពេលក្រោយត្រូវបានកំណត់សម្គាល់ថាជាពាក្យហេប្រឺ “ហេប្រឺ”។ នៅក្នុងពង្សាវតារនៃប្រជាជនដែលត្រូវបានជ្រើសរើស ក្នុងចំណោមកូនចៅដប់នាក់ មានម្នាក់ត្រូវបានដាក់ឈ្មោះថា ហេប្រឺ ដែលជាឈ្មោះដែលប្រជាជនដែលត្រូវបានជ្រើសរើសនោះ នឹងត្រូវបានស្គាល់។ នៅក្នុងខបី អេប៊ើរ និង ពេឡេក ត្រូវបានប្រើដើម្បីសម្គាល់ភាពខុសប្លែកនៃពូជសាសន៍ហេប្រឺដែលត្រូវបានជ្រើសរើស។ អេប៊ើរ មានន័យថា “ការឆ្លងកាត់ទៅម្ខាងទៀត” ឬ “អ្នកដែលឆ្លងកាត់ទៅម្ខាងទៀត” ហើយជាឫសគល់នៃពាក្យ “ហេប្រឺ”។ អាប់រ៉ាម គឺជានិមិត្តរូបនៃពួកអ្នកដែលឆ្លងកាត់ចេញពី បាប៊ីឡូន ទៅកាន់ទឹកដីសន្យា។ “ពេឡេក” មានន័យថា “ការបែងចែក” ឬ “ការបែកចេញ” ដូចដែលបានយោងនៅក្នុង លោកុប្បត្តិ 10:25 ដែលនៅទីនោះយើងត្រូវបានប្រាប់ថា នៅក្នុងសម័យរបស់ ពេឡេក “ផែនដីត្រូវបានបែងចែក”។

អេបើរ និង ពេលេក តំណាងឲ្យការបែងចែកខាងព្យាករណ៍មួយ សម្រាប់អ្នកដែលប្រាថ្នាចែកព្រះបន្ទូលនៃសេចក្ដីពិតឲ្យត្រឹមត្រូវ។ ពង្សាវលីរបស់ណូអេបានបង្កើតជាពីរខ្សែ មានប្រាំបីនាក់ ដែលតំណាងឲ្យពីរសំណុំនៃបួនជំនាន់ ដូចជារយៈពេល ៤៣០ ឆ្នាំនៅស្រុកអេស៊ីព្ទផងដែរ។ ពង្សាវលីនៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ជំពូក ១១ ត្រូវបានតំណាងដោយចំនួនដប់ មិនមែនប្រាំបីទេ ពីព្រោះវាជាពង្សាវលីនៃប្រជាជនដែលបានត្រូវជ្រើសរើស។ ប្រជាជនដែលបានត្រូវជ្រើសរើស ត្រូវបានបែងចែកជាពីរក្រុម មានប្រាំនាក់មួយក្រុម ដូច្នេះវាស្របគ្នានឹងពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីព្រហ្មចារីដប់នាក់ ដែលជាពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីប្រជាជនសញ្ញាសម្ពន្ធរបស់ព្រះ។

នៅក្នុងពង្សាវតាររបស់ប្រជាជនដែលបានជ្រើសរើសនោះ ឈ្មោះរបស់ពេលេក និងការសម្រេចជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់ តំណាងឲ្យការបែងចែកជាពីរថ្នាក់នៃព្រហ្មចារីមានប្រាជ្ញា ឬព្រហ្មចារីល្ងង់ ត្រង់ចំណុចនោះឯងក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះគម្ពីរ ដែលផែនដីត្រូវបានបែងចែកនៅប៉មបាបិល។ ក្នុងបញ្ជីដប់នោះ ពេលេកស្ថិតនៅលេខប្រាំ ពីព្រោះនោះជាចំណុចកណ្ដាលនៃដប់។ អេបើរ ជាជនហេព្រើបដំបូង ដែលត្រូវបានតំណាងដោយអាប់រ៉ាម បង្ហាញពីព្រហ្មចារីល្ងង់ម្នាក់ដែលឆ្លងកាត់ ហើយក្លាយជាព្រហ្មចារីមានប្រាជ្ញា នៅពេលថ្នាក់ទាំងពីរត្រូវបានបែងចែកដោយសម្រែកនៅពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ។ អេបើរ

ដែលជាជនហេព្រើបដំបូងតាមឈ្មោះ តំណាងឲ្យអាប់រ៉ាម
ដែលជាជនហេព្រើបដំបូងតាមសចេក្តីសញ្ញា។
នៅពេលព្រះអម្ចាស់បានហៅអាប់រ៉ាមឲ្យចញ្ចេញពីបាប៊ីឡូន
នោះបានធ្វើជានិមិត្តរូបនសៃោរនសៃម្រកែននៅពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រ
ដែលជាការប្រទានអំណាចដល់ទវេតាទីពីរ ដលែហៅប្រុសនិងស្ត្រីឲ្យចញ្ចេញពីបាប៊ីឡូន។

រឿងប្រៀបប្រដូចអំពីព្រហ្មចារីទាំងដប់ ត្រូវបានបង្ហាញដោយអបេើរ និងពលេកេ
ដលែតំណាងឲ្យការហៅឲ្យចញ្ចេញមក កាលមុនឧស្សប៉ៃបកៃរបស់ពលេកេ
បិទទ្វារនពៃលេសាកល្បង។ ក្នុងទំនាក់ទំនងព្យាករណ៍ អបេើរបានរស់នៅ ៤៣០ ឆ្នាំ
បន្ទាប់ពីពលេកេ ដលែបន្ទាប់មកបានរស់នៅ ៣០ ឆ្នាំ។
ជំហានដំបូងនសៃញ្ញាសញ្ញាចងក្រងបីផ្នកែរបស់អាប់រ៉ាម ត្រូវបានតំណាងដោយអបេើរ
និងពលេកេ។ អាប់រ៉ាម ដូចជាអបេើ និងពលេកេ ដូចជាឧស្សប៉ៃបកៃរវាងមនុស្សពីរក្រុម។
ការបន្ថមែរបស់ប៉ូលចំពោះព្យាករណ៍របស់អាប់រ៉ាម
គឺជាការបន្ថមែរបស់ពលេកេចំពោះព្យាករណ៍របស់អបេើរ។ អបេើរបានប្រកាស ៤០០ ឆ្នាំ
ប៉ុន្តពៃលេកេបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ ៤៣០ ឆ្នាំ។ ដូច្នេះ ពលេកេតំណាងឲ្យប៉ូល
ហើយការបន្ថមែ ៣០ ឆ្នាំរបស់ប៉ូលទៅលើ ៤០០ ឆ្នាំ និងកិច្ចបម្រើរបស់ប៉ូល
គឺដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណពលេកេនពៃ្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ។ «ពលេកេ»
នពៃ្យាករណ៍ព្រះគម្ពីរ ដលែប៉ូលបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ
នោះតំណាងឲ្យការបំបកែនជោតិសាសន៍ពីសាច់ឈាមទៅជាខាងវិញ្ញាណ។

ចាប់ពីសមេដល់ពលេកេ មានកូនចៅបន្តពូជប្រាំជំនាន់ ហើយចាប់ពីរ៉ូដល់អាប់រ៉ាម
ក៏មានប្រាំជំនាន់ដរែ។

> ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់អាប្រាមថា៖ «ចូរដឹងឲ្យប្រាកដថា ពូជពង្សរបស់អ្នក
> នឹងទៅជាជនបរទសេនៅក្នុងស្រុកមួយដលែមិនមនែជារបស់ពួកគេ
> ហើយពួកគនេឹងបម្រើអ្នកស្រុកនោះ;
> ហើយអ្នកស្រុកនោះនឹងសង្កត់សង្កិនពួកគអេស់រយៈពលេបួនរយឆ្នាំ»។
> លោកុប្បត្តិ 15:13។
>
> ឥឡូវនេះ សចេក្ដីសន្យាទាំងឡាយត្រូវបានប្រទានដល់អាប្រាហាំ
> និងពូជពង្សរបស់លោក។ ទ្រង់មិនមានព្រះបន្ទូលថា «និងដល់ពូជពង្សទាំងឡាយ»
> ដូចជាសំដៅលើមនុស្សជាច្រើនទេ ប៉ុន្តដែូចជាសំដៅលើម្នាក់តប៉ៃុណ្ណោះថា
> «និងដល់ពូជពង្សរបស់អ្នក» ដលែគឺជាព្រះគ្រីស្ទ។ ហើយខ្ញុំសូមថ្លងែដូច្នេះថា
> កិច្ចសញ្ញា ដលែព្រះបានបញ្ជាក់ជាមុននៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះ
> ក្រឹត្យវិន័យដលែមកក្រោយបួនរយសាមសិបឆ្នាំ មិនអាចលុបចោលបានឡើយ
> ដើម្បីឲ្យសចេក្ដីសន្យាក្លាយជាឥតប្រសិទ្ធិភាព។ ដ្បិត
> បើមរតកបានមកដោយសារក្រឹត្យវិន័យ
> នោះវាមិនមនែមកដោយសារសចេក្ដីសន្យាទៀតទេ
> ប៉ុន្តពៃ្រះបានប្រទានវាដល់អាប្រាហាំដោយសារសចេក្ដីសន្យា។ កាឡាទី 3:16–18

មានអាយុសាមសិបឆ្នាំ

ព្រះយស៊ូវមានព្រះជន្មសាមសិបព្រះវស្សា នៅពលេទ្រង់ចាប់ផ្ដើមព្រះរាជកិច្ចរបស់ទ្រង់។

> ហើយព្រះយស៊ូវទ្រង់ផ្ទាល់ កាលទ្រង់ចាប់ផ្ដើមព្រះរាជកិច្ច
> នោះមានព្រះជន្មប្រហលែសាមសិបព្រះវស្សា ដោយគសេន្មតថាជាបុត្ររបស់យ៉ូសបេ

> ដែលជាកូនរបស់ហេលី។ លូកា ៣:២៣។

យ៉ូសែបបានចាប់ផ្ដើមបម្រើផារ៉ោននៅស្រុកអេស៊ីប
កាលដែលគាត់មានអាយុសាមសិបឆ្នាំ។

> យ៉ូសែបមានអាយុសាមសិបឆ្នាំ នៅពេលដែលគាត់ឈរនៅចំពោះមុខផារ៉ោន
> ស្តេចនៃស្រុកអេស៊ីព្ទ។ ហើយយ៉ូសែបបានចេញពីវត្តមានរបស់ផារ៉ោន
> ហើយបានដើរទូទាំងស្រុកអេស៊ីព្ទទាំងមូល។ លោកុប្បត្តិ ៤១:៤៦។

ព្យាការីអេសេគាលមានអាយុសាមសិបឆ្នាំ
នៅពេលដែលលោកចាប់ផ្តើមកិច្ចបម្រើរបស់លោក
ហើយកិច្ចបម្រើរបស់លោកបានបន្តអស់រយៈពេលម្ភៃពីរឆ្នាំ។

> នៅឆ្នាំទីសាមសិប នៅខែទីបួន នៅថ្ងៃទីប្រាំនៃខែ
> កាលខ្ញុំនៅក្នុងចំណោមពួកឈ្លើយនៅក្បែរទន្លេកេបារ
> នោះផ្ទៃមេឃបានបើកចំហ ហើយខ្ញុំបានឃើញនិមិត្តរបស់ព្រះ។ អេសេគាល ១៖១។

នៅក្នុងសំណេររបស់អេសេគាល
មានការយោងទៅកាន់ប្រវត្តិសាស្ត្រច្រើនជាងហោរាណាម្នាក់ផ្សេងទៀត។
នៅក្នុងសំណេររបស់អេសេគាល
មានការយោងដោយផ្ទាល់ចំនួនដប់បីទៅកាន់កាលបរិច្ឆេទដែលអាចកំណត់បាន
ហើយដោយមិនដឹងខ្លួន អ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរ និងអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រ
បានបញ្ជាក់ថា កិច្ចបម្រើរបស់គាត់បានលាតសន្ធឹងរយៈពេលម្ភៃពីរឆ្នាំ
ទោះបីជាពួកគេមិនដឹងថា លេខម្ភៃពីរ
ជានិមិត្តសញ្ញានៃមួយសែនសែសិបបួនពាន់ក៏ដោយ។

ព្រះបាទដាវីឌមានព្រះជន្មសាមសិបព្រះវស្សា នៅពេលដែលទ្រង់ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ
ហើយទ្រង់បានសោយរាជ្យអស់រយៈពេលសែសិបឆ្នាំ។

> ដាវីឌមានព្រះជន្មសាមសិបឆ្នាំ ពេលទ្រង់ចាប់ផ្តើមសោយរាជ្យ
> ហើយទ្រង់បានសោយរាជ្យសរុបសែសិបឆ្នាំ។ នៅក្រុងហេប្រូន
> ទ្រង់បានសោយរាជ្យលើយូដាអស់រយៈពេលប្រាំពីរឆ្នាំ និងប្រាំមួយខែ;
> ហើយនៅក្រុងយេរូសាឡឹម ទ្រង់បានសោយរាជ្យអស់សាមសិបបីឆ្នាំលើអ៊ីស្រាអែល
> និងយូដាទាំងមូល។ ២ សាំយូអែល ៥:៤, ៥។

រជ្ជកាលសែសិបឆ្នាំរបស់ដាវីឌ គឺជាចំនួននិមិត្តរូប មួយ ហើយរយៈពេល៤០នេះ
គឺដូចនឹងរយៈពេល៤៣០ឆ្នាំរបស់អាប់រ៉ាម និងប៉ុល
ដ្បិត៤០ឆ្នាំនោះត្រូវបានបំបែកជាពីរផ្នែក (៧ឆ្នាំកន្លះ និង ៣៣ឆ្នាំ)។
រយៈពេលទាំងពីរនៃរជ្ជកាលសែសិបឆ្នាំរបស់ដាវីឌ មានអាថ៌កំបាំងព្យាករណ៍បន្ថែមទៀត
ព្រោះសាក្សីព្រះគម្ពីរមួយទៀតបានកត់ត្រារយៈពេលទាំងពីរនោះថាជា ៧ឆ្នាំ និង
៣៣ឆ្នាំ។ តើប្រាំមួយខែបន្ថែមនៅក្នុង សាំយូអែល ទី២ តំណាងឲ្យអ្វី ហើយតើ ៧.៥
និង ៣៣ ស្មើនឹង ៤០ ដោយរបៀបណា? មានការត្រួតលើគ្នានៃប្រាំមួយខែ
ដែលត្រូវតែតំណាងឲ្យសេចក្តីពិតខាងព្យាករណ៍មួយ។

> ហើយថ្ងៃទាំងប៉ុន្មានដែលដាវីឌសោយរាជ្យលើអ៊ីស្រាអែល មានសរុបសែសិបឆ្នាំ
> គឺទ្រង់សោយរាជ្យនៅក្រុងហេប្រូនអស់ប្រាំពីរឆ្នាំ
> ហើយសោយរាជ្យនៅក្រុងយេរូសាឡឹមអស់សាមសិបបីឆ្នាំ។ ១ ពង្សាវតារក្សត្រ ២:១១

២២ គឺជាលេខនិមិត្តរូបតំណាងឲ្យការរួមបញ្ចូលគ្នារវាងព្រះភាព និងមនុស្សភាព ហើយកិច្ចបម្រើរបស់អសេគោលមានរយៈពេលម្ភៃពីរឆ្នាំ។ ដប់បួនឆ្នាំរបស់យ៉ូសែបត្រូវបានបំបែកជាពីររយៈពេលនៃប្រាំពីរឆ្នាំ សប្តាហ៍នៃសេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះគ្រីស្ទត្រូវបានបំបែកជាពីររយៈពេលស្មើគ្នានៃ 1260 ថ្ងៃ ហើយរជ្ជកាលសែសិបឆ្នាំរបស់ដាវីឌត្រូវបានបំបែកជាពីររយៈពេល ដោយមាននិមិត្តសញ្ញាបន្ថែមមួយភ្ជាប់រយៈពេលទាំងពីរនោះ។

ព្រះយេស៊ូវគឺជាព្យាការី ជាបូជាចារ្យ ហើយជាស្តេច។ នៅគ្រាចុងក្រោយ ព្រះអង្គនឹងលើកសាសនាចក្ររបស់ព្រះអង្គដែលមានជ័យជម្នះឡើងជាទង់សញ្ញា ហើយសាសនាចក្រនោះត្រូវបានតំណាងដោយព្រះគ្រីស្ទ ជាព្យាការី បូជាចារ្យ និងស្តេច ដែលបានបញ្ចូលព្រះជាតិរបស់ព្រះអង្គជាមួយមនុស្ស ដែលត្រូវបានតំណាងដោយអសេគោលជាព្យាការី យ៉ូសែបជាបូជាចារ្យ និងដាវីឌជាស្តេច។ និមិត្តសញ្ញាទាំងបួនតំណាងឲ្យអ្នកសុចរិតបីនាក់នៅក្នុងគុកភ្លើងដែលត្រូវបានកម្តៅឡើងខ្លាំងជាងធម្មតាប្រាំពីរដង ហើយបន្ទាប់មក អង្គទីបួនបានលេចមក ហើយព្រះអង្គមានរូបដូចជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ។ ពិភពលោកទាំងមូលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងពិធីប្រារព្ធរូបមាសរបស់នេប៊ូក្នេសារ ហើយពួកគេទាំងអស់គ្នាបានឃើញសាសនាចក្រដែលមានជ័យជម្នះ ដែលផុសឡើងពីព្យាការីជាមនុស្ស បូជាចារ្យជាមនុស្ស និងស្តេចជាមនុស្ស ដែលត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយបុគ្គលទីបួនដ៏ជាព្រះ។

> «សាតាំងបានចាប់យុំលោកិយទាំងមូលជាឈ្លើយ។ វាបាននាំមកនូវថ្ងៃសប្ប័ទនៃរូបព្រះមួយ ដោយបង្ហាញថាវាមានសារៈសំខាន់យ៉ាងខ្លាំង។ វាបានលួចយកការគោរពបូជារបស់ពិភពគ្រីស្ទានចេញពីថ្ងៃសប្ប័ទរបស់ព្រះអម្ចាស់ ទៅឲ្យថ្ងៃសប្ប័ទនៃរូបព្រះនេះ។ លោកិយកំពុងក្រាបថ្វាយបង្គំប្រពៃណីមួយ គឺជាបញ្ញត្តិដែលមនុស្សបង្កើតឡើង។ ដូចដែលនេប៊ូក្នេសាបានតាំងរូបមាសរបស់ខ្លួននៅលើវាលទូលាយឌូរ៉ា ហើយលើកតម្កើងខ្លួនឯងដូច្នោះដែរ សាតាំងក៏លើកតម្កើងខ្លួនឯងក្នុងថ្ងៃសប្ប័ទក្លែងក្លាយនេះដែរ ដែលសម្រាប់វា វាបានលួចយកសញ្ញាសម្គាល់របស់ស្ថានសួគ៌មកប្រើ»។ Review and Herald, March 8, 1898.

លេខបួន

នៅកម្រិតទំនាយ លេខសែសិបគឺជាភាគដប់មួយនៃលេខបួនរយរបស់អាប់រ៉ាម ហើយលេខបួនគឺជាភាគដប់មួយនៃលេខសែសិប។ លក្ខណៈទំនាយណាមួយដែលឃើញមាននៅក្នុងលេខបួន ត្រូវតស្រេបតាមនិមិត្តសញ្ញានៃលេខសែសិប ហើយនិមិត្តសញ្ញានៃលេខសែសិបនោះ ក៏ត្រូវតស្រេបតាមនិមិត្តសញ្ញានៃលេខបួនរយផងដែរ។ តាមបរិបទ លេខបួនជាញឹកញាប់តំណាងឲ្យ «ទូទាំងពិភពលោក» ដែលជាការយល់ដឹងស្គាល់ជាទូទៅ ប៉ុន្តែវាក៏តំណាងឲ្យ «ការរីកចម្រើនជាលំដាប់» ហើយក្នុងបរិបទខ្លះទៀត ក៏តំណាងឲ្យ «ការបំផ្លាញជាលំដាប់» ផងដែរ។

ត្រាំបែតប្រាំបួនទាំងប្រាំពីរនោះ បួនដំបូង តំណាងឲ្យការបំផ្លាញជាបន្តបន្ទាប់នៃរ៉ូមខាងលិច។ រ៉ូមខាងកើតនៅកុងស្តង់ទីណូបល បានបញ្ចប់ដោយការចុះចូលក្រោមស៊ុលតង់អូតូម៉ង់ទាំងបួន។ បន្ទាត់លើបន្ទាត់ រ៉ូមខាងកើត និងខាងលិច បានរលាយបាត់ជាបន្តបន្ទាប់តាមរយៈបួនសម័យ ដែលតំណាងដោយត្រាំបែតបួន ខណៈពេលដូចគ្នានោះ ក៏ត្រូវបានអ៊ីស្លាមនៃត្រាំបែតទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ ទម្លាក់ចុះផងដែរ។ រួមគ្នា បន្ទាត់ទាំងពីរនេះបញ្ជាក់អំពីការដួលរលំនៃរ៉ូមតាមរយៈបួនជំនាន់នៃត្រាំបែត ខណៈដែលសង្គ្រាមកាន់តែតានតឹងជាមួយអ៊ីស្លាម នាំទៅដល់ការបាត់បង់ចុងក្រោយ នៅពេលស៊ុលតង់ទាំងបួននៃអ៊ីស្លាម បានឡើងកាន់អធិបតេយ្យភាពលើរាជាណាចក្រ។ ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃខាងលិច និងខាងកើត បានចាប់ផ្តើមដោយការបែងចែកចក្រភពដោយកុងស្តង់ទីន នៅឆ្នាំ 330។

ត្រែទាំងបួននៃរ៉ូមខាងលិចចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 330 ហើយត្រែទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ តំណាងឲ្យអំណាចដែលនាំរ៉ូមខាងកើតឲ្យដួលរលំ ខណៈដែលរ៉ូមខាងកើតក៏បានចាប់ផ្តើមនៅឆ្នាំ 330 ផងដែរ។ ទាំងរ៉ូមខាងកើត និងរ៉ូមខាងលិច សុទ្ធតែបានរួមចំណែកក្នុងកិច្ចការដាក់អំណាចសម្តេចប៉ាបឡើងលើបល្ល័ង្កនៃផែនដីនៅឆ្នាំ 538 ដូច្នេះ បន្ទាត់ទាំងពីរ គឺខាងលិច និងខាងកើត តំណាងជាគំរូដល់ស្នែងទាំងពីរនៃសហរដ្ឋអាមេរិក ដែលដាក់អំណាចសម្តេចប៉ាបឡើងវិញលើបល្ល័ង្កនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ ក្នុងទំនាក់ទំនងព្យាករណ៍ រ៉ូមខាងលិចគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃអំណាចសាសនាចក្រ ហើយរ៉ូមខាងកើតគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃអំណាចរដ្ឋ។

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រនៃការដួលរលំរបស់រ៉ូមខាងលិច និងរ៉ូមខាងកើត ប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់រ៉ូមសម្តេចប៉ាបត្រូវបានបង្ហាញឡើង។ ចាប់ផ្តើមពីពួកជំនុំរបស់សាវក ដែលត្រូវបានតំណាងដោយអេភេសូរ ពួកជំនុំបីដំបូងនាំទៅដល់ពួកជំនុំទីបួន ដែលជាអំណាចសម្តេចប៉ាប ចាប់ពីឆ្នាំ 538 រហូតដល់ 1798។ នៅក្នុងវិវរណៈ 13 អំណាចសម្តេចប៉ាបត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណថា គ្រប់គ្រងអស់រយៈពេល 42 ខែ បន្ទាប់ពីរបួសមរណៈរបស់វានៅឆ្នាំ 1798 ត្រូវបានព្យាបាលនៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ «ពេលវេលាមិនមានទៀតឡើយ» បន្ទាប់ពីឆ្នាំ 1844 ដូច្នេះ សែសិបពីរខែគឺជានិមិត្តរូបនៃរយៈពេលនៃការបៀតបៀន ចាប់ពីច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យរហូតដល់មីកែលឈរឡើង។ អ្នកត្រួសត្រាយបានយល់ថា ពួកជំនុំ ត្រា និងត្រែ តំណាងឲ្យបន្ទាត់ប្រវត្តិសាស្ត្របី ដែលរត់ស្របគ្នាទៅវិញទៅមក។ ការដាក់សាក្សីទំនាយអំពីរ៉ូមខាងលិចលើបន្ទាត់នៃរ៉ូមខាងកើត និងលើបន្ទាត់នៃរ៉ូមសម្តេចប៉ាប មិនមែនជាការអនុវត្តទំនាយដែលពួកមីលើរាយបានប្រើនោះទេ ប៉ុន្តែបច្ចេកទេសនេះមិនផ្ទុយនឹងការយល់ដឹងដែលបានបង្កើតឡើងណាមួយរបស់ពួកគេទេ។

តាមបន្ទាត់មួយៗ សូរិយស័ព្ទទាំងបួនដំបូង ត្រូវដាក់ស្របលើប្រវត្តិសាស្ត្រដែលត្រូវបានតំណាងដោយសូរិយស័ព្ទទីប្រាំ និងទីប្រាំមួយ ហើយបន្ទាប់មកលើបន្ទាត់នៃក្រុមជំនុំបីដំបូង ដែលនាំទៅដល់សម័យនៃការបៀតបៀនរបស់សម្តេចប៉ាប ដែលត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំទីបួន។ សូរិយស័ព្ទបួននៅលើបន្ទាត់ទីមួយ ស៊ុលតង់បួននៅលើបន្ទាត់ទីពីរ ហើយក្រុមជំនុំបួននៅលើបន្ទាត់ទីបី។ លេខ “បួន”

តំណាងឲ្យលក្ខណៈសកលទូទាំងពិភពលោក
ប៉ុន្តែវាក៏តំណាងឲ្យការបំផ្លាញជាបន្តបន្ទាប់នៃអំណាចស៊ីវិល
ឬអំណាចសាសនាមួយផងដែរ។ អ្វីដែលវាតំណាងឲ្យ ត្រូវបានកំណត់ដោយបរិបទ។

នៅពេលមានច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ អំណាចសម្តេចប៉ាបត្រូវបានស្តារឡើងវិញ។
លើកដំបូងដែលស្ថាប័នប៉ាបទទួលបានអំណាច
មានរយៈពេលសាមសិបឆ្នាំនៃការរៀបចំជាមុន។ ក្នុងចំណោមពួកជំនុំបួនដំបូង
ពួកជំនុំទីបួនគឺជាស្ថាប័នប៉ាប ហើយពួកជំនុំទីមួយគឺពួកសិស្ស
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយអេភេសូរ។
ជំនាន់បីដំបូងនៃពួកជំនុំគ្រីស្ទានបាននាំទៅដល់ពួកជំនុំទីបួន គឺធាទីរ៉ា
ដែលត្រូវបានតំណាងដោយយេសេបិល។ នៅពេលដែលអ្នកឈានដល់ធាទីរ៉ា ក្នុងឆ្នាំ 538
ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យមួយត្រូវបានអនុម័តនៅក្រុមប្រឹក្សាអ័រឡេអង់
ដូច្នេះហើយបានកំណត់អត្តសញ្ញាណច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៅសហរដ្ឋអាមេរិក
នៅពេលដែលរបួសស្លាប់នៃឆ្នាំ 1798 ត្រូវបានព្យាបាល។

ប្រវត្តិសាស្ត្រចាប់ពីឆ្នាំ 1798 រហូតដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៅសហរដ្ឋអាមេរិក
ត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំបួនដំបូង។ ក្រុមជំនុំទីបួន គឺធ្យាទីរ៉ា ជាច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
និងការបៀតបៀនរបស់សម្តេចប៉ាបដែលតាមមកក្រោយ។ ក្រុមជំនុំទីមួយ គឺអេភេសូរ
ជាក្រុមជំនុំដែលបានបាត់បង់សេចក្ដីស្រឡាញ់ដំបូងរបស់ខ្លួន
បានបញ្ចប់ទៅនៅចុងបញ្ចប់នៃការបំផ្លាញជាបន្តបន្ទាប់បួនជំហាន
គឺនៅត្រង់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៃធ្យាទីរ៉ា។
ជំនាន់ដែលនាំទៅដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យនៃធ្យាទីរ៉ា គឺជាជំនាន់ទីបីនៃពើកាម៉ុស។ ធ្យាទីរ៉ា
តំណាងឱ្យច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ រហូតដល់ការបិទទ្វារព្រះគុណ ហើយពើកាម៉ុស
តំណាងឱ្យការសម្របសម្រួលរបស់ជំនាន់ទីបី ដែលរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ធ្យាទីរ៉ា។
ជំនាន់ទីបីនៃពើកាម៉ុស និងការសម្របសម្រួលដែលវាតំណាងឱ្យនោះ
បានសម្រេចជាលើកដំបូងនៅសម័យកុងស្តង់ទីន
ដែលបានអនុម័តច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យដំបូងបំផុតនៅឆ្នាំ 321។
សហរដ្ឋអាមេរិកបានចាប់ផ្តើមឡើងជាកូនចៀមនៃអេភេសូរ
ប៉ុន្តែនៅពេលវាលើកធ្យាទីរ៉ាឡើងវិញឲ្យអង្គុយលើបល្ល័ង្ក វានិយាយដូចជានាគ។

ការបំផ្លិចបំផ្លាញជាបន្តបន្ទាប់នៃសហរដ្ឋអាមេរិក
ត្រូវបានតំណាងដោយក្រុមជំនុំបួនដំបូងនៅក្នុងព្រះគម្ពីរវិវរណៈ។
ការបំផ្លិចបំផ្លាញជាបន្តបន្ទាប់នៃគេរទីប្រាំមួយនៃព្រះបន្ទូលទំនាយក្នុងព្រះគម្ពីរ
កើតឡើងឆ្លងកាត់បួនជំនាន់ ដែលនាំទៅដល់ច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ
ជាកន្លែងដែលសត្វព្រៃនៃផែនដី និយាយដូចជានាគ។ ជំនាន់ចុងក្រោយ
ត្រូវបានតំណាងដោយនាគ ដែលជាសត្វលូនវារ ដូចនៅក្នុងសួនអេដែន
ហើយដោយហេតុនេះ ទាំងយ៉ូហាន ហាទីស្ទ និងព្រះយេស៊ូវ
បានហៅជំនាន់ចុងក្រោយនៃអ៊ីស្រាអែលបុរាណថា «ជំនាន់នៃពស់ពិស»។

ជំនាន់ទីបួន និងជំនាន់ចុងក្រោយ គឺអាចជាជំនាន់ «ដែលបានជ្រើសរើស»
ដែលតំណាងឲ្យមួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់ ឬមួយទៀតគឺជំនាន់គូផ្ទុយរបស់វា
គឺជំនាន់នៃពស់វែក។ ក្រុមមួយបានបង្កើតរូបឆ្លាក់នៃព្រះគ្រីស្ទ
ឯមួយទៀតបានបង្កើតរូបឆ្លាក់នៃសត្វសាហាវ—គឺពស់។
ជំនាន់នៃពស់វែកត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ដោយផ្ទាល់ ចំនួនបួនដង

នៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ បរិបទនៅក្នុងការយោងនីមួយៗ គឺខុសៗគ្នា។

> ប៉ុន្តែ កាលណាគាត់បានឃើញពួកផារិស៊ី
> និងពួកសាឌូស៊ីជាច្រើនមកឯបុណ្យជ្រមុជរបស់គាត់
> នោះគាត់បាននិយាយទៅកាន់ពួកគេថា ឱ ពូជពង្សនៃសត្វពស់ពិស
> អ្នកណាបានព្រមានអ្នករាល់គ្នាឲ្យរត់គេចពីសេចក្តីព្រះពិរោធដែលនឹងមកដល់?
> ម៉ាថាយ 3:7។

ប្រសិនបើពាក្យ «ពូជពង្សនៃពស់វែក» គ្រាន់តែជាពាក្យប្រមាថមើលងាយខ្លះៗ
ស្តីអំពីនិកាយមនុស្សពីរក្រុមដែលយ៉ូហានមិនចូលចិត្តប៉ុណ្ណោះ
នោះក៏នឹងគ្មានអ្វីត្រូវនិយាយអំពីឃ្លានេះឡើយ។
ប៉ុន្តែពាក្យនីមួយៗនៅក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់សុទ្ធតែបរិសុទ្ធ
ដូច្នេះយ៉ូហានកំពុងដាក់ស្លាកសម្គាល់ជាក់លាក់មួយលើពួកសាឌូស៊ី និងពួកផារិស៊ី។ ស្លាក
សម្គាល់នោះត្រូវបានកំណត់តាមន័យព្យាករណ៍ដោយបរិបទនៃអត្ថបទដែលវាត្រូវបានបញ្ចេញ។
នៅក្នុងអត្ថបទនោះ យ៉ូហានត្រូវបានកំណត់ថាកំពុងបំពេញកិច្ចបម្រើរបស់គាត់
ហើយបន្ទាប់មកពួកសាឌូស៊ី និងពួកផារិស៊ីចូលមកក្នុងនិទាន។ នៅក្នុងខដំបូងៗ
យ៉ូហានត្រូវបានកំណត់ថាជា «សំឡេងរបស់អេសាយនៅទីរហោស្ថាន»។

> នៅគ្រានោះ យ៉ូហាន បាទីស្ទ បានមក ប្រកាសនៅទីរហោស្ថាននៃយូដា
> ដោយមានពាក្យថា៖ «ចូរប្រែចិត្តចុះ ដ្បិតនគរស្ថានសួគ៌បានមកជិតហើយ»។
>
> ដ្បិតនេះហើយជាអ្នកដែលបានមានព្រះបន្ទូលអំពីដោយហោរាអេសាយថា,
>
> សំឡេងរបស់ម្នាក់ដែលកំពុងស្រែកនៅក្នុងទីរហោស្ថានថា
> «ចូររៀបចំផ្លូវសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ ចូរធ្វើឲ្យផ្លូវរបស់ព្រះអង្គត្រង់»។
>
> ហើយ យ៉ូហាន នោះ មានសម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីរោមអូដ្ឋ
> ហើយមានខ្សែក្រវាត់ស្បែកចងជុំវិញចង្កេះរបស់គាត់; រីឯអាហាររបស់គាត់ គឺកណ្ដូប
> និងទឹកឃ្មុំព្រៃ។
>
> នោះក្រុងយេរូសាឡឹម និងស្រុកយូដាទាំងមូល ព្រមទាំងតំបន់ទាំងអស់ជុំវិញទន្លេយ័រដាន់
> បាននាំគ្នាចេញទៅឯគាត់
> ហើយបានទទួលបុណ្យជ្រមុជពីគាត់នៅក្នុងទន្លេយ័រដាន់
> ដោយសារភាពអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែ កាលគាត់ឃើញពួកផារិស៊ី
> និងពួកសាឌូស៊ីជាច្រើន មកឯបុណ្យជ្រមុជរបស់គាត់ គាត់ក៏និយាយទៅកាន់ពួកគេថា
> «ឱ ពូជពស់ពិសអើយ
> តើអ្នកណាបានព្រមានអ្នករាល់គ្នាឲ្យរត់គេចពីព្រះពិរោធដែលនឹងមកដល់?»
> ម៉ាថាយ ៣:២–៧។

ជំនាន់ចុងក្រោយនៃអ៊ីស្រាអែលបុរាណ ត្រូវបានហៅថា «ជំនាន់នៃពស់វែក»
ដោយព្យាការីម្នាក់ដែលបានចេញមកពីទីរហោស្ថាន។
យ៉ូហានគឺជាព្យាការីដែលបានបំពេញតួនាទីជាអ្នកនាំសាររបស់ម៉ាឡាគី
ដែលបានរៀបចំផ្លូវសម្រាប់អ្នកនាំសារនៃសេចក្ដីសញ្ញា
ហើយក៏ជាសំឡេងនៅទីរហោស្ថានដែលអេសាយបានកំណត់សម្គាល់ផងដែរ។

ប្រសិនបើយើងពិចារណា «ស្លឹក» ជានិមិត្តសញ្ញា យើងនឹងឃើញថា វាតំណាងឲ្យ
«ការប្រកាសអះអាងខាងសាសនា»។ ការយោងដំបូងគឺអំពីអាដាម និងអេវ៉ា

ដែលបានយកស្លឹកឧទុម្ពរមកបាំងអំពើអសុចរិតរបស់ពួកគេ។ មុននោះ
ពួកគេបានស្លៀកពាក់អាវនៃពន្លឺ គឺជាអាវនៃសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែកាលណាវាបាត់ទៅ
ពួកគេបានដឹងថា ខ្លួនជាល៉ាវឌីសអោនដែលអាក្រាត ដែលគិតថា
អ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើទាំងអស់ គឺគ្រាន់តែលាក់ខ្លួននៅពីក្រោយ
«ស្លឹកនៃការប្រកាសអះអាងខាងសាសនា» ហើយអ្វីៗទាំងអស់នឹងល្អប្រសើរ។
បន្តទៅទៀតក្នុងអត្ថបទនោះ
យ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ដោយផ្ទាល់ប្រឆាំងនឹងពួកយូដាល៉ាវឌីសអោន
ដែលទុកចិត្តលើពូជពង្សរបស់អាប្រាហាំថានឹងសង្គ្រោះពួកគេបាន
ពីព្រោះការសន្មតដោយអួតអាងរបស់ពួកគេ
គ្រាន់តែជាស្លឹកទទេនៃការប្រកាសអះអាងខាងសាសនាប៉ុណ្ណោះ។
សម្លៀកបំពាក់របស់មនុស្សម្នាក់តំណាងឲ្យថា គាត់ជានរណា។

ដើមឈើគឺជានិមិត្តសញ្ញានៃមនុស្ស និងនគរអាណាចក្រទាំងឡាយ ហើយផ្លែ មែក ពូជ ដី
ទឹក ឫស និងជាក់ស្តែង ស្លឹក ទាំងអស់
សុទ្ធតែតំណាងឲ្យនិមិត្តសញ្ញាព្យាករណ៍ជាក់លាក់ដោយឡែករបស់ខ្លួន
ប៉ុន្តែសេចក្តីពិតនីមួយៗក្នុងចំណោមទាំងនោះ
ត្រូវបានតភ្ជាប់ជាមួយនិមិត្តសញ្ញាផ្សេងទៀត
ដែលត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងបន្ទាត់ព្យាករណ៍ផ្សេងៗ
ដែលប្រើនិមិត្តសញ្ញាព្យាករណ៍ទាំងឡាយ ដែលរួមផ្សំគ្នាបង្កើតជា «ដើមឈើ»
មួយ។ ជាក់ជាមិនខាន និមិត្តសញ្ញាព្យាករណ៍ដំបូងបំផុតនៃដើមឈើ គឺថា
វាតំណាងឲ្យការសាកល្បងអំពីជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់។

សាររបស់យ៉ូហានត្រូវបានតំណាងដោយសម្លៀកបំពាក់ដែលលោកពាក់
និងអាហារដែលលោកបរិភោគ។ អាហារព្យាករណ៍
ដូចជាម៉ាណានៅដើមកាលនៃអ៊ីស្រាអែលបុរាណ ឬ នំប៉័ងពិស្ថានសួគ៌នៅចុងបញ្ចប់
នោះត្រូវតែបរិភោគ។ អាហារនោះតំណាងឲ្យសារនៃការសាកល្បងតាមព្យាករណ៍មួយ
ដែលត្រូវតែបរិភោគ ពីព្រោះវាជាសាច់របស់ព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់។
សម្លៀកបំពាក់ដែលយ៉ូហានពាក់ និងអាហារដែលលោកបរិភោគ បញ្ជាក់អំពីសារ
និងអ្នកនាំសារ ដែលបានរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ។
យ៉ូហានជាគំរូនៃអ្នកនាំសារចុងក្រោយ ដែលរៀបចំផ្លូវសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ
គឺជាអ្នកនាំសារនៃសេចក្ដីសញ្ញា ដែលមកដល់ព្រះវិហាររបស់ទ្រង់ភ្លាមៗ
នៅពេលច្បាប់ថ្ងៃអាទិត្យ។ នៅពេលនោះកើតឡើង ស្ត្រីព្រហ្មចារីល្ងង់
ដែលក៏ជាពួកឡាវឌីសេ និងស្មៅអាក្រក់ផងដែរ តំណាងឲ្យជំនាន់ទីបួនចុងក្រោយនៃអស់អ្
នកដែលអះអាងថាខ្លួនជាប្រជាជននៃសេចក្ដីសញ្ញាដ៏ស្របច្បាប់របស់អាប្រាហាំ
ដូចគ្នានឹងពួកផារិស៊ី និងសាឌូស៊ី
នៅក្នុងសម័យដែលយ៉ូហានបានលេចចេញមកពីទីរហោស្ថាន។

យ៉ូហានស្លៀកពាក់ដោយរោមអូដ្ឋ ហើយពាក់ខ្សែក្រវាត់ស្បែកមួយ
ដែលមានផ្នែកភ្ជាប់សម្រាប់ទាញ ឬពាក់នឹម ដូចសត្វកសិដ្ឋានដែលមាននឹម។
គាត់បរិភោគកណ្ដូប ហេតុដូច្នេះហើយ សាររបស់គាត់គឺអំពីកណ្ដូប
ដែលជានិមិត្តសញ្ញាដ៏សំខាន់បំផុតមួយនៃសាសនាអ៊ីស្លាមនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ
ហើយគាត់បានលាយសារអំពីសាសនាអ៊ីស្លាមរបស់គាត់ ជាមួយនឹងទឹកឃ្មុំ។

> ហើយពួកវង្សអ៊ីស្រាអែលបានហៅឈ្មោះវាថា «ម៉ាណា»; វាដូចជាគ្រាប់ស្លឹកជីរ ពណ៌ស;
> ហើយរសជាតិរបស់វាដូចជានំស្តើងដែលធ្វើដោយទឹកឃ្មុំ។ និក្ខមនំ 16:31។

ម៉ាណាជានិមិត្តសញ្ញានៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយវាមានរសជាតិដូចទឹកឃ្មុំ ដែលពួកហោរាកំណត់អត្តសញ្ញាណថាជារសជាតិនៃសារដែលពួកគេត្រូវបានតំណាងថាកំពុងបរិភោគ។ យ៉ូហានបាននាំមកនូវសារនៃអ៊ីស្លាម ដូចដែលបានតំណាងដោយកណ្តូប និងខ្សែក្រវាត់ស្បែកអូដ្ឋ ព្រមទាំងរោមអូដ្ឋ។ កណ្តូប និងអូដ្ឋទាំងពីរសុទ្ធតែជានិមិត្តសញ្ញានៃអ៊ីស្លាម។ សារនៃអ៊ីស្លាមនោះត្រូវបានលាយបញ្ចូលជាមួយនឹងការបំភ្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលត្រូវបានតំណាងថាជា «ទឹកឃ្មុំ»។

> ដូច្នេះ យ៉ូណាថានបានមានប្រសាសន៍ថា៖
> «បិតារបស់ខ្ញុំបាននាំឲ្យស្រុកកើតទុក្ខលំបាកហើយ។ សូមមើលចុះ
> ភ្នែករបស់ខ្ញុំបានភ្លឺឡើងយ៉ាងដូចម្តេច
> ដោយព្រោះខ្ញុំបានភ្លក់ទឹកឃ្មុំនេះបន្តិច»។ ១ សាំយូអែល ១៤:២៩

យ៉ូហានមិនមែនគ្រាន់តែតំណាងឲ្យសារនៃសាសនាអ៊ីស្លាមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានមកពីទីរហោស្ថាន ដូចជាអេលីយ៉ា ហើយយ៉ូហានមិនបានបរិភោគទឹកឃ្មុំទេ គាត់បរិភោគទឹកឃ្មុំព្រៃ ពីព្រោះគាត់ ដូចជាព្រះគ្រីស្ទ មិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលនៅក្នុងស្ថាប័ននានានៃសម័យនោះ ដែលមានទឹកឃ្មុំនៃសាររបស់ខ្លួនឯង តំណាងដោយដំបែរបស់ពួកផារិស៊ី និងសាឌូស៊ីឡើយ។ យ៉ូហានបានបរិភោគទឹកឃ្មុំពីទីរហោស្ថាន ពីព្រោះគាត់ត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៅខាងក្រៅស្ថាប័នសាសនានានានៃសម័យរបស់គាត់។ ខ្សែក្រវាត់ធម្មតានៃសម័យកាលនោះមានយន្តការសន្លាក់មួយ ដែលមនុស្សម្នាក់នឹងចងសម្លៀកបំពាក់សក់អូដ្ឋរបស់ខ្លួនទៅនឹងវា។ សន្លាក់នោះតំណាងឲ្យយ៉ូហាន ដែលជាចំណុចប្រែប្រួលពីទីបរិសុទ្ធនៅលើផែនដីទៅកាន់ទីបរិសុទ្ធនៅស្ថានសួគ៌។

> «ហោរាយ៉ូហានជាខ្សែភ្ជាប់រវាងសម័យកិច្ចការទាំងពីរ។ ក្នុងនាមជាតំណាងរបស់ព្រះ លោកបានឈរឡើងដើម្បីបង្ហាញទំនាក់ទំនងរវាងក្រឹត្យវិន័យ និងហោរាទាំងឡាយ ជាមួយនឹងសម័យកិច្ចការគ្រីស្ទាន។ លោកជាពន្លឺតូចជាង ដែលត្រូវបានតាមមកដោយពន្លឺធំជាង។ ចិត្តរបស់យ៉ូហានត្រូវបានបំភ្លឺដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដើម្បីឲ្យលោកអាចបញ្ចេញពន្លឺលើប្រជាជនរបស់លោក; ប៉ុន្តែគ្មានពន្លឺណាផ្សេងទៀតដែលធ្លាប់បានភ្លឺឡើង ឬនឹងភ្លឺឡើងយ៉ាងច្បាស់លាស់លើមនុស្សជាតិដែលបានធ្លាក់ចុះ ដូចពន្លឺដែលចេញមកពីការបង្រៀន និងគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវឡើយ។ ព្រះគ្រីស្ទ និងបេសកកម្មរបស់ទ្រង់ ត្រូវបានយល់ដឹងតែយ៉ាងស្រពិចស្រពិលប៉ុណ្ណោះ ដូចដែលបានតំណាងជារូបស្រមោលនៅក្នុងយញ្ញបូជាទាំងឡាយ។ សូម្បីតែយ៉ូហានផ្ទាល់ក៏មិនបានយល់ពេញលេញអំពីជីវិតអនាគតដ៏អមតៈ តាមរយៈព្រះអង្គសង្គ្រោះដែរ»។ The Desire of Ages, 220.

សម្លៀកបំពាក់មានសន្លាក់របស់យ៉ូហាន ត្រូវបានណែនាំឡើងនៅត្រង់ចំណុចនៃពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទនោះផ្ទាល់ ដែលជាចំណុចបត់បែន

ដោយត្រូវបានតំណាងដោយទីកន្លែងដែលយ៉ូហានកំពុងធ្វើពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក។
ទីកន្លែងនោះមានឈ្មោះថា Bethabara មានន័យថា «កន្លែងឆ្លងតាមសាឡាង»
ហើយជាទីកន្លែងនោះផ្ទាល់ដែលអ៊ីស្រាអែលបុរាណបានចូលទៅក្នុងដែនដីសន្យា
កាលដែលពួកគេចេញមកពីទីរហោស្ថាន ដូចដែលយ៉ូហានបានធ្វើដែរ។

ជាក់ជាមិនខាន ចលនារបស់មួយសែនបួនម៉ឺនបួនពាន់
គឺជាអ្នកដែលយ៉ូហានកំពុងតំណាងឲ្យ ប៉ុន្តែយើងគ្រាន់តែចង្អុលបង្ហាញថា
នៅពេលព្រះយេស៊ូវទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹក នោះគឺជាជំនាន់ដែលទ្រង់ និងយ៉ូហានបានហៅថា
«ជំនាន់នៃពស់ពិស»។
ព្រះយេស៊ូវបានយាងមកដើម្បីលើកតម្កើងក្រឹត្យវិន័យដប់ប្រការរបស់ព្រះ
ហើយទ្រង់បានបំផុសគ្រប់ពាក្យនៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ដូច្នេះ
នៅពេលដែលទ្រង់ហៅជំនាន់ចុងក្រោយនៃអ៊ីស្រាអែលបុរាណថាជា ជំនាន់នៃពស់ពិស
នោះទ្រង់ជ្រាបយ៉ាងពេញលេញថា
បញ្ញត្តិទីពីរបញ្ជាក់អំពីការជំនុំជម្រះដែលកំពុងត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងជំនាន់ទីបី
និងទីបួន។

ជំនាន់ទីបី និងទីបួនតំណាងឲ្យការជំនុំជម្រះដែលកើនឡើងជាបន្តបន្ទាប់
ហើយបញ្ចប់នៅក្នុងជំនាន់ទីបួន គឺជាជំនាន់នៃពូជពស់វែក។
ពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ព្រះគ្រីស្ទជារូបសម្គាល់នៃ 9/11។ ជំនាន់ឡាវឌីសេននៃសាសនាចក្រ
អាដវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរបានស្ថិតនៅក្នុងជំនាន់ចុងក្រោយរបស់ខ្លួនតាំងពីពេលនោះមក។ សាររបស់យ៉ូហានទៅកាន់ពួកផារិស៊ី និងពួកសាឌូស៊ី គឺជាសារឡាវឌីសេន។

> ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលគាត់បានឃើញពួកផារិស៊ី
> និងពួកសាឌូស៊ីជាច្រើនមកកាន់ពិធីជ្រមុជទឹករបស់គាត់
> គាត់ក៏មានប្រសាសន៍ទៅកាន់ពួកគេថា៖
>
> ឱ ពូជពស់វែកអើយ
> តើនរណាបានព្រមានអ្នករាល់គ្នាឲ្យរត់គេចពីសេចក្ដីកំហឹងដែលនឹងមកដល់?
>
> ដូច្នេះ ចូរបង្កើតផលដែលសមនឹងការប្រែចិត្តចុះ
> ហើយកុំគិតនិយាយនៅក្នុងខ្លួនថា យើងមានអប្រាហាំជាបិតារបស់យើងឡើយ៖
>
> ដ្បិតខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា ព្រះទ្រង់អាចនឹងបង្កើតកូនចៅដល់អ័ប្រាហាំ
> ពីថ្មទាំងនេះបាន។
>
> ហើយឥឡូវនេះផង ពូថៅត្រូវបានដាក់នៅត្រង់ឫសដើមឈើទាំងឡាយហើយ
> ដូច្នេះដើមឈើគ្រប់ដើមណាដែលមិនបង្កើតផលល្អ នោះនឹងត្រូវកាប់ចុះ
> ហើយបោះចូលទៅក្នុងភ្លើង។
> ខ្ញុំពិតជាធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អ្នករាល់គ្នាដោយទឹក សម្រាប់ការប្រែចិត្តមែន
> ប៉ុន្តែព្រះអង្គដែលយាងមកក្រោយខ្ញុំ ទ្រង់មានព្រះចេស្តាខ្លាំងជាងខ្ញុំ
> ខ្ញុំមិនសមសូម្បីតែយួរស្បែកជើងរបស់ទ្រង់ឡើយ
> ទ្រង់នឹងធ្វើបុណ្យជ្រមុជទឹកដល់អ្នករាល់គ្នាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ
> និងដោយភ្លើង។ ព្រះអង្គកាន់ចំបើងរែងនៅក្នុងព្រះហស្តរបស់ទ្រង់
> ហើយទ្រង់នឹងសម្អាតលានស្រូវរបស់ទ្រង់ឲ្យស្អាតទាំងស្រុង
> ហើយប្រមូលស្រូវសាលីរបស់ទ្រង់ដាក់ចូលក្នុងជង្រុក
> ប៉ុន្តែអង្កាមទ្រង់នឹងដុតបំផ្លាញដោយភ្លើងដែលមិនអាចរលត់បានឡើយ។

> នៅពេលនោះ ព្រះយេស៊ូវយាងមកពីស្រុកកាលីឡេដល់ទន្លេយ័រដាន់ឯយ៉ូហាន
> ដើម្បីទទួលបុណ្យជ្រមុជទឹកពីគាត់។ ម៉ាថាយ 3:7–13។

ព្រះយេស៊ូវបានយាងមកពីស្រុកកាលីឡេ ដែលជានិមិត្តសញ្ញានៃចំណុចបម្លែងមួយ
ស្របតាមសន្លាក់ខ្សែក្រវាត់របស់យ៉ូហាន និងន័យរបស់បថោហ៉ា។
កិច្ចការរបស់យ៉ូហានក្នុងការរៀបចំផ្លូវ
នាពេលនោះបានបម្លែងទៅជាកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ
ក្នុងការបញ្ជាក់សេចក្ដីសញ្ញា។ រយៈពេលសាមសិបឆ្នាំនៃការរៀបចំបានបញ្ចប់
ហើយរយៈពេលបីឆ្នាំកន្លះ មុន និងបន្ទាប់ពីឈើឆ្កាង បានចាប់ផ្ដើម។

សាររបស់យ៉ូហាន គឺជាការព្រមានអំពីព្រះពិរោធដែលនឹងមកដល់
នៅក្នុងការបំផ្លាញក្រុងយេរូសាឡិម
ជាការបំផ្លាញមួយដែលតំណាងឲ្យទីបញ្ចប់នៃលោកិយ
និងគ្រោះកាចចុងក្រោយទាំងប្រាំពីរផងដែរ។ សារព្រមាននោះ
ត្រូវបានដាក់ស្ថិតនៅក្នុងបរិបទនៃសាសនាអ៊ីស្លាម
ហើយវាត្រូវបានប្រកាសដោយបុរសម្នាក់
ដែលមិនត្រឹមតែបានបំពេញតាមអ្នកនាំសាររបស់ម៉ាឡាគី ដែលរៀបចំផ្លូវប៉ុណ្ណោះទេ
និងសំឡេងនៅទីរហោស្ថានរបស់អេសាយប៉ុណ្ណោះទេ
ប៉ុន្តែថែមទាំងបានបំពេញសាររបស់អេលីយ៉ាផងដែរ
ដ្បិតសម្លៀកបំពាក់របស់យ៉ូហានស្របគ្នានឹងរបស់អេលីយ៉ា
ដូចដែលសាររបស់យ៉ូហានស្របគ្នានឹងសាររបស់អេលីយ៉ាដែរ។

> ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកគេថា៖
> តើបុរសនោះមានលក្ខណៈយ៉ាងដូចម្តេច ដែលបានឡើងមកជួបអ្នករាល់គ្នា
> ហើយប្រាប់អ្នករាល់គ្នានូវពាក្យទាំងនេះ? ពួកគេទូលឆ្លើយទ្រង់ថា៖
> គាត់ជាបុរសមានរោមច្រើន
> ហើយក្រវាត់ដោយខ្សែក្រវាត់ស្បែកនៅជុំវិញចង្កេះរបស់គាត់។
> ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ នោះគឺ អេលីយ៉ា ជាជនទីសប៊ីត។ ២ ពង្សាវតារក្សត្រ ១:៧, ៨។

ប្រសិនបើគេត្រូវសួរអំពីយ៉ូហាន ហើយមិនមែនអំពីអេលីយ៉ា ថា
«គាត់ជាមនុស្សយ៉ាងដូចម្តេច?» នោះគេនឹងត្រូវឆ្លើយថា «ជាមនុស្សមានរោមច្រើន
ហើយក្រវាត់ដោយខ្សែក្រវាត់ស្បែកនៅជុំវិញចង្កេះរបស់គាត់»។
កិច្ចបម្រើរយៈពេលប្រាំមួយខែទាំងមូលរបស់យ៉ូហាន
ត្រូវបានតំណាងនៅក្នុងអត្ថបទនោះ ដែលជាកន្លែងដែលជំនាន់ចុងក្រោយ
និងជំនាន់ទីបួន ត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងពន្យល់និយមន័យយ៉ាងជាក់លាក់។
សារលៅឱសដេល់ពួកគេ
វាយប្រហារដោយផ្ទាល់ទៅលើការប្រកាសអះអាងថាជារាស្ត្រសម្ពន្ធមេត្រីរបស់ព្រះ
ហើយវាព្រមានពួកគេអំពីសេចក្ដីព្រះពិរោធដែលនឹងមកដល់
ដូចដែលបានបង្ហាញតាមរយៈពូថៅមួយកាប់ទៅលើឫសដើមឈើទាំងឡាយ។
សារនោះក៏រួមបញ្ចូលផងដែរថា
ព្រះគ្រីស្ទនឹងបញ្ចប់ដំណើរការសាកល្បងដែលបានចាប់ផ្ដើមដោយយ៉ូហាន។
ក្រោយមក នៅក្នុងម៉ាថាយ ព្រះយេស៊ូវក៏ហៅពួកយូដាថា «ជំនាន់នៃពស់វែក» ផងដែរ
ហើយទ្រង់យកគំនិតពីប្រធានបទរបស់យ៉ូហានអំពីការកាប់ដើមឈើចុះ
ហើយពន្យល់ថាហេតុអ្វី។

> ចូរធ្វើឲ្យដើមឈើល្អ ហើយផលរបស់វាក៏ល្អដែរ ឬមិនដូច្នោះទេ
> ចូរធ្វើឲ្យដើមឈើអាក្រក់ ហើយផលរបស់វាក៏អាក្រក់ដែរ
> ដ្បិតដើមឈើត្រូវបានស្គាល់ដោយផលរបស់វា។ ឱ ពូជពស់វែកអើយ
> ពួកអ្នកជាមនុស្សអាក្រក់ តើអាចនិយាយការល្អបានដូចម្តេច?
> ដ្បិតមាត់និយាយចេញពីសេចក្តីពេញបរិបូរនៃចិត្ត។ មនុស្សល្អ
> ពីឃ្លាំងល្អក្នុងចិត្ត នាំចេញនូវការល្អៗ ហើយមនុស្សអាក្រក់ ពីឃ្លាំងអាក្រក់
> នាំចេញនូវការអាក្រក់ៗ។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា
> គ្រប់ពាក្យឥតប្រយោជន៍ដែលមនុស្សនិយាយ
> នោះពួកគេនឹងត្រូវឆ្លើយគណនាចំពោះពាក្យទាំងនោះ នៅថ្ងៃជំនុំជម្រះ។
> ដ្បិតដោយពាក្យរបស់អ្នក អ្នកនឹងត្រូវបានរាប់ថាសុចរិត
> ហើយដោយពាក្យរបស់អ្នក អ្នកនឹងត្រូវបានកាត់ទោស។ ម៉ាថាយ 12:33–37។

យោងតាមបញ្ញត្តិទីពីរ ថ្ងៃនៃការជំនុំជម្រះស្ថិតនៅក្នុងជំនាន់ទីបួន។ ការជំនុំជម្រះនោះ ផ្អែកលើសារដែលយើងនិយាយ ហើយសារនោះចេញមកពីចិត្តរបស់យើង។ សារដែលយើងនិយាយនោះឯង ជាអ្វីដែលបញ្ជាក់ថា តើយើងជា «ជំនាន់ដែលបានជ្រើសរើស» របស់ពេត្រុស ឬជា «ជំនាន់នៃពស់វែក»។ មនុស្សទាំងពីរប្រភេទនេះ ត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញនៅចុងបញ្ចប់នៃដំណើរការសាកល្បងមួយ ដែលក្នុងនោះ ព្រះគ្រីស្ទ ដូចជាបុរសកាន់ចង្រាសបោសធូលី សម្អាតកម្រាលរបស់ទ្រង់។ ដូចជាប្រេងនៅក្នុងពាក្យប្រៀបប្រដូចអំពីព្រហ្មចារីទាំងដប់ សារនោះត្រូវបានតំណាងដោយចិត្តអាក្រក់ ឬចិត្តល្អ។ ការយោងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ បន្ថែមថា ជំនាន់នៃពស់វែកនេះ ដែលជាជំនាន់ទីបួន និងជាជំនាន់ចុងក្រោយ ស្វែងរកទីសម្គាល់មួយ ហើយទីសម្គាល់តែមួយគត់ដែលពួកគេនឹងទទួលបាន គឺទីសម្គាល់របស់យ៉ូណាស។

> បន្ទាប់មក ពួកអាចារ្យខ្លះ និងពួកផារីស៊ីបានឆ្លើយទូលថា «លោកគ្រូ
> យើងខ្ញុំចង់ឃើញទីសំគាល់មួយពីលោក»។ ប៉ុន្តែ
> ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលឆ្លើយទៅពួកគេថា «ជំនាន់អាក្រក់ និងផិតក្បត់មួយ
> ស្វែងរកទីសំគាល់; ប៉ុន្តែ នឹងមិនមានទីសំគាល់ណាមួយត្រូវប្រទានឲ្យវាទេ
> លើកលែងតែទីសំគាល់របស់ហោរាយ៉ូណាសប៉ុណ្ណោះ។ ដ្បិត
> ដូចជាយ៉ូណាសបាននៅក្នុងពោះត្រីធំ អស់បីថ្ងៃ និងបីយប់យ៉ាងណា
> នោះព្រះរាជបុត្រានៃមនុស្សក៏នឹងនៅក្នុងបេះដូងផែនដី អស់បីថ្ងៃ
> និងបីយប់យ៉ាងនោះដែរ។ មនុស្សក្រុងនីនីវេនឹងក្រោកឡើងក្នុងការជំនុំជម្រះ
> ជាមួយជំនាន់នេះ ហើយនឹងផ្តន្ទាទោសវា ដ្បិត
> ពួកគេបានប្រែចិត្តដោយសារការប្រកាសរបស់យ៉ូណាស; ហើយ មើល៍
> អ្នកដែលធំជាងយ៉ូណាសកំពុងនៅទីនេះ។
> មហាក្សត្រិយានីខាងត្បូងនឹងក្រោកឡើងក្នុងការជំនុំជម្រះ ជាមួយជំនាន់នេះ
> ហើយនឹងផ្តន្ទាទោសវា ដ្បិត នាងបានមកពីចុងបំផុតនៃផែនដី
> ដើម្បីស្តាប់ប្រាជ្ញារបស់សាឡូម៉ូន; ហើយ មើល៍
> អ្នកដែលធំជាងសាឡូម៉ូនកំពុងនៅទីនេះ»។ ម៉ាថាយ 12:38–42។

ព្រះគ្រីស្ទបានហៅពួកយូដាថា ជាជំនាន់នៃពស់ពិស ហើយទ្រង់បានប្រើឧទាហរណ៍នៃការជំនុំជម្រះ ដូចជាសាររបស់យ៉ូណាស និងសារនៃប្រាជ្ញារបស់សាឡូម៉ូន។ ព្រះយេស៊ូវកំពុងសម្គាល់តាមបរិបទ

និងដោយសាក្សីពីរនាក់ថា ជំនាន់នៃពស់ពិស គឺជាជំនាន់ទីបួន ពីព្រោះជំនាន់ទីបួន ជាកន្លែងដែលការជំនុំជម្រះត្រូវបានសម្រេច។

មនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ គឺជាទង់សញ្ញា ឬសញ្ញានៃគ្រាចុងក្រោយ ដូចជាក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ និងថ្ងៃសប្ប័ទដែរ។ សញ្ញារបស់យ៉ូណា គឺជាសញ្ញានៃការរស់ឡើងវិញ ដែលសម្រាប់ជនជាតិយូដានៅក្នុងសម័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ វាគឺជាពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹករបស់ទ្រង់ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបានយាងចុះមក ដោយត្រូវបានតំណាងជាសត្វព្រាប។ «យ៉ូណា» មានន័យថា «ព្រាប»។ យ៉ូណា យ៉ូហានអ្នកបើកសម្ដែង ដានីយ៉ែល យ៉ូសែប និងឡាសារ តំណាងឲ្យមនុស្សមួយសែនសែសិបបួនពាន់នាក់ ដែលត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញពីសភាពស្លាប់នៅលើផ្លូវអស់រយៈពេលបីថ្ងៃកន្លះ។ នៅចំណុចនោះ ពួកគេត្រូវផ្លាស់ប្តូរពីឡៅឌីកា ទៅជាភីឡាឌែលភា ដូច្នេះហើយក្លាយជាទីប្រាំបី ដែលចេញមកពីទាំងប្រាំពីរ។ យ៉ូណាតំណាងឲ្យពិធីបុណ្យជ្រមុជទឹក ព្រោះគាត់ត្រូវបានបោះចូលទៅក្នុងទឹក ហើយបានស្លាប់តាមនិមិត្តរូប នៅពេលដែលគាត់ត្រូវត្រីបាឡែនលេប។ បន្ទាប់មក គាត់ត្រូវបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ ដូចជាយ៉ូហានដែរ នៅពេលគាត់ត្រូវបានយកចេញពីប្រេងកំពុងពុះ ហើយដូចជាដានីយ៉ែល នៅពេលគាត់ត្រូវបានយកចេញពីរូងសត្វតោ ហើយដូចជាយ៉ូសែប នៅពេលគាត់ត្រូវបានយកចេញពីរណ្តៅ ដូចជាឡាសារដែរ ដែលជាអព្ភូតហេតុនៃការបោះត្រាក្នុងសម័យរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ជនជាតិយូដាមិនអាចមើលឃើញសញ្ញារបស់យ៉ូណា ដូចដែលត្រូវបានតំណាងដោយការរស់ឡើងវិញរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ឲ្យច្បាស់ជាងដែលអាដវេនទីសមើលឃើញសញ្ញានៃ 9/11 ដែលជាសញ្ញារបស់យ៉ូណានោះឡើយ។

យើងនឹងបន្តប្រធានបទទាំងនេះនៅក្នុងអត្ថបទបន្ទាប់។

> «បន្ទុកនៃសេចក្តីព្រមានដែលត្រូវមកដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះឥឡូវនេះ ទាំងអ្នកនៅជិត និងអ្នកនៅឆ្ងាយ គឺជាសាររបស់ទេវតាទីបី។ ហើយអ្នកទាំងឡាយដែលកំពុងស្វែងរកយល់សារនេះ ព្រះអម្ចាស់នឹងមិនដឹកនាំឲ្យពួកគេយកព្រះបន្ទូលទៅអនុវត្តបែបណាដែលនឹងបំផ្លាញមូលដ្ឋាន ហើយដកសសរគ្រឹះនៃជំនឿ ដែលបានធ្វើឲ្យពួកអេដវេនទីស្ទថ្ងៃទីប្រាំពីរ ក្លាយជាអ្វីដែលពួកគេជាសព្វថ្ងៃនេះឡើយ។ សេចក្តីពិតទាំងឡាយដែលបានលាតត្រដាងឡើងតាមលំដាប់របស់វា ខណៈដែលយើងបានរីកចម្រើនទៅតាមខ្សែបន្ទាត់នៃទំនាយដែលបានបើកសម្ដែងក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះគឺជាសេចក្តីពិត ជាសេចក្តីពិតដ៏បរិសុទ្ធ ជាសេចក្តីពិតអស់កល្បជានិច្ច សម្រាប់សព្វថ្ងៃនេះ។ អ្នកទាំងឡាយដែលបានឆ្លងកាត់ដីនោះមួយជំហានៗ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រកន្លងមកនៃបទពិសោធន៍របស់យើង ដោយបានឃើញខ្សែចងនៃសេចក្តីពិតនៅក្នុងទំនាយទាំងឡាយ នោះបានត្រៀមខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីទទួលយក និងគោរពតាមកាំរស្មីនីមួយៗនៃពន្លឺ។ ពួកគេបានអធិស្ឋាន បានតមអាហារ បានស្រាវជ្រាវ បានជីករកសេចក្តីពិតដូចជារកកំណប់ដែលលាក់កំបាំង ហើយយើងដឹងថា ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធកំពុងបង្រៀន និងដឹកនាំយើង។ ទ្រឹស្តីជាច្រើនត្រូវបានលើកឡើង ដែលមានសភាពស្រដៀងនឹងសេចក្តីពិត

ប៉ុន្តែបានលាយឡំជាមួយបទគម្ពីរដែលបានបកស្រាយខុស និងយកទៅអនុវត្តខុស ដូច្នេះហើយបាននាំទៅរកកំហុសដ៏គ្រោះថ្នាក់។ យើងដឹងយ៉ាងច្បាស់ណាស់ថា ចំណុចនីមួយៗនៃសេចក្តីពិត ត្រូវបានបង្កើតឲ្យរឹងមាំយ៉ាងដូចម្តេច និងត្រាត្រូវបានបោះលើវាដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះ។ ហើយគ្រប់ពេលទាំងអស់ មានសំឡេងត្រូវបានឮថា “នេះហើយជាសេចក្តីពិត” “ខ្ញុំមានសេចក្តីពិត ចូរតាមខ្ញុំមក”។ ប៉ុន្តែសេចក្តីព្រមានបានមកថា “កុំទៅតាមពួកគេឡើយ។ យើងមិនបានចាត់ពួកគេទៅទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានរត់ទៅវិញ”។ (សូមមើល យេរេមា 23:21។)»

«ការដឹកនាំទាំងឡាយរបស់ព្រះអម្ចាស់មានលក្ខណៈច្បាស់លាស់ ហើយការបើកសម្ដែងរបស់ទ្រង់អំពីអ្វីដែលជាសេចក្តីពិតនោះអស្ចារ្យបំផុត។ ចំណុចមួយបន្ទាប់ពីចំណុចមួយ ត្រូវបានព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃស្ថានសួគ៌បង្កើតឲ្យបានមាំមួន។ អ្វីដែលជាសេចក្តីពិតនៅពេលនោះ ក៏ជាសេចក្តីពិតនៅថ្ងៃនេះដែរ។ ប៉ុន្តែសំឡេងទាំងឡាយនៅតែមិនឈប់ឮឡើយថា—“នេះជាសេចក្តីពិត។ ខ្ញុំមានពន្លឺថ្មី”។ ប៉ុន្តែពន្លឺថ្មីទាំងនេះនៅក្នុងខ្សែបន្ទាត់នៃពាក្យទំនាយ ត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញក្នុងការអនុវត្តព្រះបន្ទូលខុស និងក្នុងការធ្វើឲ្យប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះរសាត់អណ្តែតដោយគ្មានយុថ្កាសម្រាប់ចាប់ទុកពួកគេឡើយ។ ប្រសិនបើអ្នកសិក្សាព្រះបន្ទូលនឹងយកសេចក្តីពិតទាំងឡាយដែលព្រះបានបើកសម្ដែងនៅក្នុងការដឹកនាំប្រជារាស្ត្ររបស់ទ្រង់ ហើយទទួលយកសេចក្តីពិតទាំងនេះ ស្រូបយកវា ហើយនាំវាចូលមកក្នុងជីវិតអនុវត្តជាក់ស្តែងរបស់ខ្លួន នោះពួកគេនឹងក្លាយជាបណ្តាញរស់នៃពន្លឺ។ ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលបានតាំងខ្លួនសិក្សាស្វែងរកទ្រឹស្តីថ្មីៗ មានការលាយបញ្ចូលគ្នារវាងសេចក្តីពិត និងកំហុស ហើយបន្ទាប់ពីព្យាយាមធ្វើឲ្យអ្វីទាំងនេះលេចធ្លោឡើង ពួកគេបានបញ្ជាក់ឲ្យឃើញថា ពួកគេមិនបានបញ្ឆេះចង្កៀងតូចរបស់ខ្លួនពីអាសនៈដ៏ទេវភាពឡើយ ហើយវាក៏បានរលត់ទៅក្នុងសេចក្តីងងឹត»។ Selected Messages, សៀវភៅទី ២, 103, 104.